

dette er et Tilfælde, som staaende turde godtgjøre, at der er Noget, som Staten burde godtgjøre gennem Sagen. I en By, der er lidt mindre, s. Ex. Randers, beløbe de Postanvisninger og Postopkrævninger, der gaa gennem Kontoret, sig til 107,000 Rd. og Værdifager til 3,194,614 Rd. For Næstved, der igjen er lidt mindre, beløbe Postanvisninger og Postopkrævninger sig til 45,000 Rd. og Værdifager sig til 1,374,000 Rd.; og tage vi en saa lille By som Præsto, da beløbe Postanvisninger og Postopkrævninger sig der til 13,000 Rd. og Værdifager sig til 383,000 Rd. Denne Postmeisters Sæge er 1,000 Rd. Jeg tror altsaa, man maa sige, at Postvæsenets Embedsmænd paa en yderst utilfredsstillende Maade have faaet Ekvivalent gennem Sagerne for det overordentlig betydelige Ansvar for Andre, som paahviler dem, og jeg tror, at, naar man vil stille dem i Klasse med Andre, saa maa man ikke overse, at her er et Moment, som gaar ud paa Penge og et Pengeansvar, som man virkelig maa betale; men det er for Aiden efter min Mening meget slet godtgjort Postembedsmændene gennem de Lønninger, de nu have.

Frel. Naar jeg har bedet om Ordet, da er det egentlig mest, fordi jeg meget nødig vil stemme imod Flertallets Forslag, og derved paadrage mig en vis Mistanke om, at jeg skulde synes, at Embedsmændene her i Landet være godt lønede. Dette synes jeg paa ingen Maade; jeg er tværtimod ligesom det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Alder) Udvalget meget taknemlig for den Anskuelse, som det har gjort gjældende i Indledningen til Betænkningen. Jeg tror, det vil være sundt, at Folk faae at høre, at dette er Landssthingets Mening, men jeg tror paa den anden Side, at det vilde være usundt for Telegrafembedsmændene, om den Omstændighed, at Befolkningen blev oplyst om Landssthingets Mening, skulde gjøre, at de bleve slettere lønede, end Folkethinget har tilkænt dem, og jeg tror ikke, at den ærede Minister havde ganste Ret, naar han mente, at man ikke lunde følge Breinholt, men derimod nok Udvalget, fordi Pensioneringen ikke havde været omtalt i Folkethinget. Jeg tror ganste sikkert, at den ikke blev omtalt, fordi den ikke forelaa, men at, hvis den var bleven omtalt, saa vilde der ganste vist have reist sig et Namstrig derimod; thi Folkethinget vilde ganste sikkert ikke have gaaet ind paa Pension. Man vil jo ved at følge Flertallet opnaa omtrent det Samme som ved at følge Mindretallet; men ved at følge Mindretallet er der dog større Sandsynlighed for at komme til et Resultat; thi jeg vil dog nødig tro, at denne Afsættelse skulde være et saadant Principspørgsmaal for Folkethinget, at man der virkelig vilde sige, at en højere Embedsmænd, der har et stort Ansvar, skulde have den samme Løn, som en lavere Embedsmænd, der næsten

intet Ansvar har. Jeg kan altsaa ikke følge Flertallet men maa bede det ærede Thing om at følge Mindretallet i disse tre Sægeatfer i § 1, og jeg gjør dette saa meget mere, som det syntes mig, at den høitærede Indenrigsminister kun svagt støttede Flertallet, hvorhos jeg heller ikke kan indse, at der er noget omhelst Gaab om, at Indenrigsministeren skulle kunne sætte Pensionshistorien igennem i Folkethinget, efter at han ved 3die Behandling har — for at bruge hans egne Ord — erklæret sig for at være enig i Forslaget, saaledes som Sagen da forelaa. Jeg stemmer altsaa for Mindretallets Forslag til Sægeforhøielse paa Flertallets Præmisser.

Fornanden: Det ærede Medlem kom i sit Foredrag til at nævne et andet æret Medlem ved Navn. Dette maa efter Forretningsordenen ikke ske; men her var det jo iøvrigt saare ufylldigt.

H. Masmussen: Jeg vil kun i Anledning af det Foredrag, som vi hørte fra det ærede Medlem fra Den Kreds (Schlegel), gjøre nogle Bemærkninger, da jeg ikke ønsker, at denne Sag skal slutte, uden at der har reist sig en Stemme for den modsatte Anskuelse. Min Mening er — og det har jeg saa ofte hørt Leilighed til at udtale i dette Thing — at Pensionering i og for sig er mere skadelig end gavnlig for Embedsmændene, og i denne Anskuelse er jeg bleven mere og mere bestyrket. Pensioneringen er for Embedsmændene kun en Slags Assurance, og Embedsmændene ere efter mit Begreb bedre kjente med at faae en ordentlig Løn, som de kunne leve af og holde Guds med ligesom alle andre Menneſter, istedtfor for Pensionens Skyld at miste noget af den Indtægt, som med Rette tilkommer dem, saalange de ere Embedsmænd. Naturligvis vil det altid, hvad enten Lønningen er forbunden med Pension eller ikke, blive en Sjanssag, hvor stor Lønningen skal være, og dette Spørgsmaal vil derfor lige fuldt staa aabent. Det ærede Medlem, som var Fortaler for Pensionsretten, kom ind paa mange Betragtninger, som jeg ikke skal forfølge videre, men Et maa jeg dog sige, og det er, at de Opmuntringer, som der nu ved alle Leiligheder fremkomme til at komme ind paa et Slags Pensionering — hvad enten det nu er i Form af fri eller tvungen Understøttelse — er efter min Mening Noget, som vi med den største No kunne overlade til Folks eget Forogdtbefindende; thi enhver rettænkende og omhyggelig Familielader vil altid lægge til Side af, hvad han har til sin Raadighed. Alt det Dørige er efter min Mening ogsaa Staten uvedkommende, og jeg kan aldrig erkjende, at det er Statens Pligt i den Grad at blande sig ind i Folks private Omstændigheder, som der nu viser sig Løndens til. Saavidt som jeg opsaatte det ærede Medlem, heri bede han ogsaa til, hvad der i den senere Tid